

νος, αυτό το τέρας τα ξέρεi όλα και, γιά να χαμογελά έτσι, θα πη ότι ή Νεράιδα δέχτηκε την πρότασί μου...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Στέφανος έλαβε την απάντησι. Το χέρι του έτρεμε όταν έγραψε τον ονόμα άγκυλιού. Το γράμμα έλεγε :

«Πολυαγαπητέ μου άραβοκρανική!... Ναι, έτσι μπορώ να σε ονομάζω πεινά. Δέχομαι την αίτησί σου. Θα σ' ακολουθήσω όπου πιάς, όχι γιατί είσαι πλούσιος, καθώς λές, αλλά γιατί σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ περισσότερο ίσως από όσο μ' αγαπάς εσύ. Είμαι τρελλή από έρωτα και πόθο. Πότε θα γίνω δική σου; Πότε θα με κλείσεις μέσα στην άγκυλιά σου, και θα με σφιχτείς δυνατά, τόσο δυνατά, ώστε να τρέξουν τα κόκκαλά μου; Να φύγω, άχ ναι, να φύγω μαζί σου!... Δεν μπορώ πεινά να ύποφέρω τον κτηνώδη μου άντρα. Δεν με νοιάζει καθόλου, με ζηλεύει σε βαθμό τρεμερό, δεν μου επιτρέπει να έξέρχομαι μόνη. Φαντάσου ότι μου επιβάλλει να βρίσκουμε διαρκώς με τον αδελφό του και μ' έκεινη την κρύα, την ήλιθα γυναίκα του. Δεν μπορώ πεινά να ύποφέρω αυτό το περιβάλλον... Ναι, θέλω να φύγω μαζί σου. Βέβαια, πρέπει να ίδιοθυμή, να μιλήσουμε... Άκουσε, αγαπημένε μου. Κατορθώσα, έκι τέλους, να ξεφορτωθώ γι' απόψε και τον άντρα μου, και τον κουνιάδο μου, και την νεροθέρραση γυναίκα του. Είνε καλοσήμερι σ' ένα δείπνο, και θα είμαι μόνη απόψε. Κατόρθωσα να πείσω τον άντρα μου να πάη χωρίς έμένα, με την προφασί πως είμαι άδαθητη και κουρασμένη. Θα έμεινε, ο ήλιθος, να μου κάμνη συντροφιά, αλλά πρόκειται να συναντηθώ σ' αυτό το δείπνο έναν ύπουργο, από τον όποιον έξέρχεται ο διορισμός του ως προξενότου. Λοιπόν είμαι έξεθερη, χρυσί μου φίλε, και θα σε περιμένω — όχι δυστυχώς στο ξενοδοχείο — γιατί πρόβαίνα μήπως σ' δοιν και μάς δωσούν, αλλά στο άντικεινρό πάρκο, σιμά στο συντριβάνι. Καλή άντάμωσι, ψυχή μου!... Σε περιμένω... Την ώρα που θα βγαίνη το φεγγάρι θα είμαι εκεί. Σε φίλω, Στέφανέ μου, με όλη τη δύναμη του έρωτός μου, και άνυπομονή να σε φιλήσω μ' από κοντά...»

Ο Στέφανος έβλαψε από εντύχια... «Ω, βέβαια... Δεν ήταν δυνατόν αυτό το αδέρφω και τόσο παθητικό συγχρόνος πλάσμα να είναι γι' αυτόν μιά παροδική έρωσιμένη! Θα την παντρευόταν, θα ζούσε μαζί της ως την τελευταία του στιγμή, θα περνούσε όλη του τη ζωή λατρεύοντάς την. Του φαινόταν σαν θάμνα πως αυτή ή βασιλοπούλα τον παραμυθίων, πως αυτή ή Νεράιδα άντανακροθίθηκε με τόση δέση στο ύποθημά του. Σαν αυτόν έπληχαν πολλοί. Σαν εκείνη όμως δεν έπληχε καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο... «Η καμμένη!... σκευτάται. Τι φοβόσ, τι άταίσιο, αυτή ή τόσο λεπτή και αδέρφω γυναικούλα να ζή μέσα σ' ένα τόσο βάρβαρο περιβάλλον! Πρέπει να την λυτρώσω το γρηγορότερο! Ποσο παθητικά μ' αγαπάει!... Και τι ίδανικό πλάσμα που είναι!... «Θα σ' ακολουθήσω όπου πιάς, μαζί γράφει, όχι γιατί είσαι πλούσιος, όπως λές, αλλά γιατί σ' αγαπώ!...» Τι ίδανικός!... Και τι ρομαντική, τι ποιητική ψυχή!... «Την ώρα που θα βγαίνη το φεγγάρι, μαζί γράφει, θα είμαι εκεί». Ά! τι φοβιά που θα είναι στο φώς του φεγγαριού! Σωστή Νεράιδα! Άχ! αγάτη μου!... Πότε θα σε σφιχτώ στην άγκυλή μου τόσο δυνατά, ώστε να τρέξουν τα λεπτά κόκκαλά σου!... Μ' έχεις τρελλάνει με τα λόγια σου, με την ομορφιά σου. Πούος θα τόλεγε ότι, κάτω από τη φαινομενική άδιαφορία της, κρυβόταν τόσο πάθος!... Πότε θ' άνταίτη. Θεέ μου, το φεγγάρι; Πότε θάρρη ή ώρα αυτή;»

Τέλος, ήρθε κι' αυτή ή ώρα. Μόλις το φεγγάρι προβάλε ολόκληρο στον ούρανο, ο Στέφανος έτρεξε στο πάρκο, σιμά στο συντριβάνι. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Θα την βόλεπε, θα της μιλούσε, θα την φιλούσε!...

Έβγαίνα μιά σιά γάννη να τρέξη προς το μέρος του. Μιά σιά... Ήταν εκείνη!... Ναι... Όχι... Όχι... Δεν ήταν ή Νεράιδα. Ήταν... ήταν — Θεέ μου! — ο «άπλοτόταμος»!... Ο «άπλοτόταμος»!... Φοβή!... Φοβή!... Μά τι συνέβαινε; Γιατί; Πώς; Μήπως ή Νεράιδα δεν μπόρεσε να πάη και τού έστειλε κανένα μήνυμα μ' αυτή την τερατώδηκη γυναίκα; Δεν πήγε λοιπόν στο δείπνο ο άντρας της; Τά ήξερε λοιπόν όλα ή χοντρογυναίκα αυτή; Τά είχε έκμισθηρενθή όλα ή Νεράιδα σ' αυτή, που την όνόμαζε κρύα και ήλιθα στα γράμματά της; Φαινόταν όμως πως ή καμμένη, μη έχοντας κανένα άλλο να τού πη το μυστικό της, το έμπιστεψήκε σ' αυτή!...

Ο «άπλοτόταμος» στάθηκε μπρός του σειστός, κοινιστός, χαμογελαστός. Τι φοβία χαμογελο!... Μέσα από τα χοντρά της χείλη προβάλαν τα πελώρια δόντια της. — Ήρθα! τού ελεπε με τη βραχινή, μετά-

σα φωνή της. Είμαι εγώ... εγώ... ή Νεράιδα σου!... Δεν μου μιλάς;... Είνε τόση λοιπόν ή συγκρίσις μου, μικροθύη μου; Μίλα μου, τραπέζιο μου... Φίλιος με λοιπόν!...

Και τόν άγκυλιάσε με τα χοντρά της χείρα. Ο Στέφανος την έσπρωξε με φόβη και φώναξε :

— Φτάνουν τ' άστειά!... Πέστε μου γρήγορα, γιατί δεν ήρθε έκεινη!...

— Μά ποιά περιμένετε; τόν ρώτησε το τέρας. Εγώ είμαι ή κυρία Ντεπέ, στην όποια γράφατε επί τρείς μήνες τώρα και που την άποκαλείτε Νεράιδα!...

— Και ή άλλη, ή ξανθή κυρία, εκείνη που κάθετα μαζί σας και τρώει στο ίδιο τραπέζι μ' εσάς; ρώτησε ο Στέφανος. Πώς λέγεται εκείνη;

— Μά σάς τού έγραφα. Είνε ή γυναίκα του κουνιάδου μου. Έγώ λέγομαι κυρία Πέτρον Ντεπέ, και εκείνη κυρία Παύλου Ντεπέ. Τα γράμματά σας άπληθύνοντο σε μένα, την κυρία Πέτρον Ντεπέ!...

— Είνε φοβερό!... Είνε φοβερό!... τρώναξε ο Στέφανος. Έγώ νόμιζα πως εκείνη είναι ή κυρία Πέτρον Ντεπέ. Φαινόταν πως μου ήσαν κατά λάθος το όνομα του δικού σας συζύγου, άτι του δικού της! Είνε να γάση κανείς τά μυαλά του! Γι' αυτό λοιπόν μου χαμογελούσατε; Γι' αυτό δεν γυρνούσε εκείνη να με κιντάξει; Δεν ήξερε λοιπόν τίποτε!...

— Μά κι' εσείς μου χαμογελούσατε και με κιντάξατε γλιζά, τού ελεπε ή πελώρια κυρία Πέτρον Ντεπέ.

— Ναι, απάντησε ο Στέφανος, αλλά νόμιζα ότι ξέρατε το μυστικό μας... Ω, φόβη!... φόβη!... Τι έπαθα!...

— Δεν είσθε καθόλου ευγενής, κυρία! είπε με γάση και παράνοτο ο «άπλοτόταμος». Φαινόταν ότι μετανοούσατε την τελευταία στιγμή και προφάσιζε ότι κάνετε λάθος στ' όνομα... Γιατί, λοιπόν; Έγώ δεν αξίζω τίποτε!... Έίμαι καλύτερη εγώ από εκείνη την κρύα, τη άδυστη, την ήλιθα και άδύνατη σάν ταβερνούσικα!...

— Μά είσαστε στά καλά σας, κυρία μου!... τρώναξε ο Στέφανος. Πιστεύατε πως τά φλογερά λόγια μου άπληθύνοντο σ' εσάς; Έχετε εσείς αδέρφω κορμί, κανένο λαμό, μαλλιά νερόιδας!...

— Είμαι ξανθή κι' εγώ, κυρία, το σόμα μου είναι άφρόδιστο, ο λαμός μου λεικός σαν τού κύνου, ίσως είμαι λίγο περισσότερο παλαιά άτι, τί πρέπει, αλλά και ή γυνάικε που ζουγράφαν οι ζουγράφοι της Αναγεννήσεως ήταν άφροτά παλαιές!...

— Και φαντάζεστε, κυρία μου, πως θα ζωροφώσετε εσείς μέσα στη δική μου άγκυλιά; Λίγο άν με σφιχτείτε σεις μέσα στην άγκυλιά σας, θα μου σπασίτε τα κόκκαλα!...

— Δεν ξέρετε τί λέτε από την κακία σας, κυρία. Και ή άνταρφή σας είναι τόσο λαμπρά, όσο και το γούστο σας! Τι να περιμένω; Μήος κανείς από έναν άνδρα, που προτιμηση από μια γυναίκα γυμνάτη ζοή και έρωτική φλόγα, σαν έμένα, ένα πλάσμα τόσο ζορό, τόσο άδύνατο και ψευτοπερηνανο, σαν τη γυναίκα του κουνιάδου μου!... Και να την όνομάζεις και Νεράιδα!... Μωρέ γούστο!...

Και ή κυρία Πέτρον Ντεπέ γύρισε τις χοντρές πλάτες της στο Στέφανο κι' έγραψε καταφορκαμένη. Ο Στέφανος Ντ' Αργου έμεινε άκίνητος στη θέσι του, σαν νάχε μαρμαρώσει, ψυθίζοντας, τραυλίζοντας πάντα :

— Τι φόβη!... Τι φόβη!...

Να την δη γιά οδύνη από πόθο...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(ΤΟΥ ΜΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΩΔΩΜΟΥ)

Έβλαψε ή γή σου όταν έπλες στα έξνα, και έτρελοντας έβλαψε την όρα που άντι δική της διάγνη άτ' άλλη ζωρά δοξας κλωνάρι έχει μαγεμένη έσένα.

Και μικρότερα κλάσι κι' απελπισμένα μαζί χτυπάει τα δού της χείρα τώρα φωνάζοντας: — Δεν έζω ή μαυροόρα μήτε νεκρά το σόμα του μ' έμένα!

Σε ζορκίζω στού νού και της ψυχής σου τ' άτιμια καλά που τ' άπεικάσει μόνον έξοχα πνεύμα, έμάς λυτήσου!

Κι' άν, όπως τέτοινα σιμφορά τη βιάζει, δεν αγαπάς να κλωνί γιά πάντα ή γή σου, τέκνο της άλλο άς βρήγ του νού σου μουάει!

Μετάφρ. ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑ

